

Cristina MODREANU

Bardo Blues

Festivalul de Teatru de la Piatra-Neamț – 2000 s-a deschis cu cea mai recentă premieră a Teatrului Tineretului, gazda evenimentului. Spectacolul *Bardo Blues* i-a dat regizoarei Theodora Herghelegiu prilejul de a se lua din nou la trântă cu un text contemporan, de data aceasta scris nu de ea însăși, ci de Liviu Uleia, un personaj, zice-se, spectaculos (cum spune chiar regizoarea în caietul-program al festivalului). Tot ea – cea mai prolifică din generația sa – alege o formulă spectacologică mixtă, combinând teatrul cu filmul, însă într-o proporție frustrantă. Doar prezentarea actorilor și ieșirea lor la aplauzele din final sunt figurate pe peliculă, ideea foarte bună – în stilul caracteristic de-acum al regizoarei, care dovedește în spectacolele ei un fin simț al umorului – rămâne un simplu truc în lipsa ancorării ei în „corpul” spectacolului. Care corp se arată destul de colțuros între aceste coperte tentante, imaginate de autoare. Scrierea lui Liviu Uleia, despre care nu știu în ce măsură a fost transformată, deși nu lipsită de valențe dramatice și poetice, rămâne destul de confuză, în ciuda decupajului clar operat de regizoare. Trei spații sunt simetric delimitate pe scenă (scenografia Florin Botea): unul în care doi indivizi având ceva legături cu teatrul (de ce, cum și în ce scop nu aflăm) încearcă să-l ucidă pe un al treilea ce nu se lasă ucis; al doilea, unde un regizor se dă de ceasul morții repetând aceeași scenă în care doi deținuți ar trebui să se bată pe viață și pe moarte; iar cel de-al treilea imaginează un magazin a cărui proprietară primește vizita prietenelor ei care din invidie, gelozie și plictiseală cronicizată vor încerca să o ucidă. Acțiunile se desfășoară simultan, cu focus alternativ pe fiecare dintre ele: trei lupte pentru supraviețuire desfășurate în paralel, în ritm când lent, când accelerat, ca într-o sisifică încercare de a despărți limpede viața de moarte, exemplificare a unei maxime întoarsă pe dos: „Omul cât moare învață” (subtilul spectacolului). De fapt, poate nici nu contează foarte mult de unde vin și încotro se îndreaptă personajele (aceasta fiind partea neclară a textului lui Liviu Uleia – poate voit?), contează felul în care ele reacționează – fie intrând în panică, fie cu încăpățănare, detașare sau indiferență – în momentul în care asupra lor coboară lupa neiertătoare prin care spectatorii pot urmări sinusoidală deplasare spre o moarte de care nu vor putea scăpa. De altfel, ca noi toți.

Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț – *Bardo Blues* de Liviu Uleia. Regia: Theodora Herghelegiu. Scenografia: Florin Botea. Coregrafia: Ioana Popovici. Ilustrația muzicală: Viorel Florean. Cu: Dan Grigoraș, Daniel Beșleagă, Bogdan Talașman, Victor Giurescu, Constantin Lupescu, Paul Chirilă, Olimpia Mihal, Gabriela Crișu și Clara Flores. Data premierel: 22 mai 2000.



Bogdan Talaşman, Dan Grigoraş și Daniel Beşleagă